

La sobirania de Catalunya segons la Haia

[...] El Tribunal de la Haia ha emès un dictamen que estableix doctrina sobre el concepte d'independència i de sobirania de la qual serà molt difícil de prescindir en avant, i que, en ésser aplicada a Catalunya, fixa quina és, en dret públic, la seva personalitat des del reconeixement de la Generalitat. [...] El Tribunal exposa què cal entendre per independència i sobirania d'un Estat. Les afirmacions de l'alt Tribunal són aplicables a Catalunya perquè des del moment de la proclamació de la República catalana, el 14 del passat abril, és un Estat. L'Estatut que va aprovar el plebiscit i fou després presentat a les Corts Constituents espanyoles comença amb un primer article que diu: "Catalunya és un Estat autònom dintre la República espanyola". Encara que ni aquest ni cap altre article no contingués la declaració expressa, la personalitat estatal de Catalunya seria idèntica, perquè jurídicament i realment les coses són en si mateixes i no segons el que designen els noms que porten, o se'ls dóna, i que poden ésser equivocats. La declaració que el President de la Delegació catalana a Ginebra va fer el propassat setembre al Congrés de Nacionalitats Europees, en nom de la Generalitat, conté un paràgraf que diu que els catalans, en reconquerir per a la nostra terra la categoria d'Estat, en volem fer un Estat autònom florent i modern. [...] Un dia, Catalunya va acceptar que de dret fos Cap de l'Estat català el rei d'un altre Estat, el de Castella; amb aquesta acceptació no va perdre la seva sobirania o independència, ni l'externa ni la interna; va continuar legislant i regint-se ella mateixa a l'interior, i tractant les qüestions internacionals que l'afectaven, amb personalitat pròpia; però, si no la va perdre, la va posar en perill, un perill tan real, que al cap d'un segle li va ocasionar una guerra de defensa, l'anomenada dels Segadors, i uns anys després hagué de sucumbir a un cop de força de l'Estat el Cap del qual havia acceptat com a propi. [...] Per a provar la sobirania de Catalunya, no és necessari de recórrer al parer del Tribunal de la Haia; hi ha prou raons històriques i jurídiques que la demostren a bastament. El parer del Tribunal n'és un comprovant que mereix d'ésser conegut, per tractar-se de l'organisme de més alta autoritat a Europa en aquesta matèria.

Francesc Maspons i Anglèsell, 1932

(o bé dins del llibre *L'esperit del dret públic català*, o bé, més probablement, dins del títol *La Generalitat de Catalunya i la República Espanyola*, els dos publicats el 1932)

Francesc de Paula Maspons i Anglèsell (Barcelona, 1872 - Bigues, Vallès Oriental, 1966) fou un jurista català, fill de Francesc de Sales Maspons i Labrós. Es llicencià en dret a la Universitat de Barcelona i el 1897 obtingué la càtedra de dret civil a la Universitat d'Oñati, a Guipúscoa. S'especialitzà en dret català, del 1918 al 1920 fou escollit president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i treballà com en l'Oficina d'Estudis Jurídics de la Mancomunitat de Catalunya, des d'on defensà el dret català. Del 1925 al 1931 també fou president del Centre Excursionista de Catalunya i el 1930 el primer president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. També fou membre comitè assessor de les minories nacionals de la Societat de Nacions i vicepresident del comitè executiu del Congrés de Nacionalitats Minoritàries (1931) i president de l'*Association Internationale pour l'Étude des Droits des Minorités* de l'Haia. El 1951 fou un dels fundadors de la Societat Catalana d'Economia, que presidí del 1955 al 1958. També fou membre d'honor de l'Acadèmia de Jurisprudència y Legislación de Madrid i de la Comissió Codificadora del Dret Català.